בעלי דמיון

נ.נוסוב – ג.באלקה

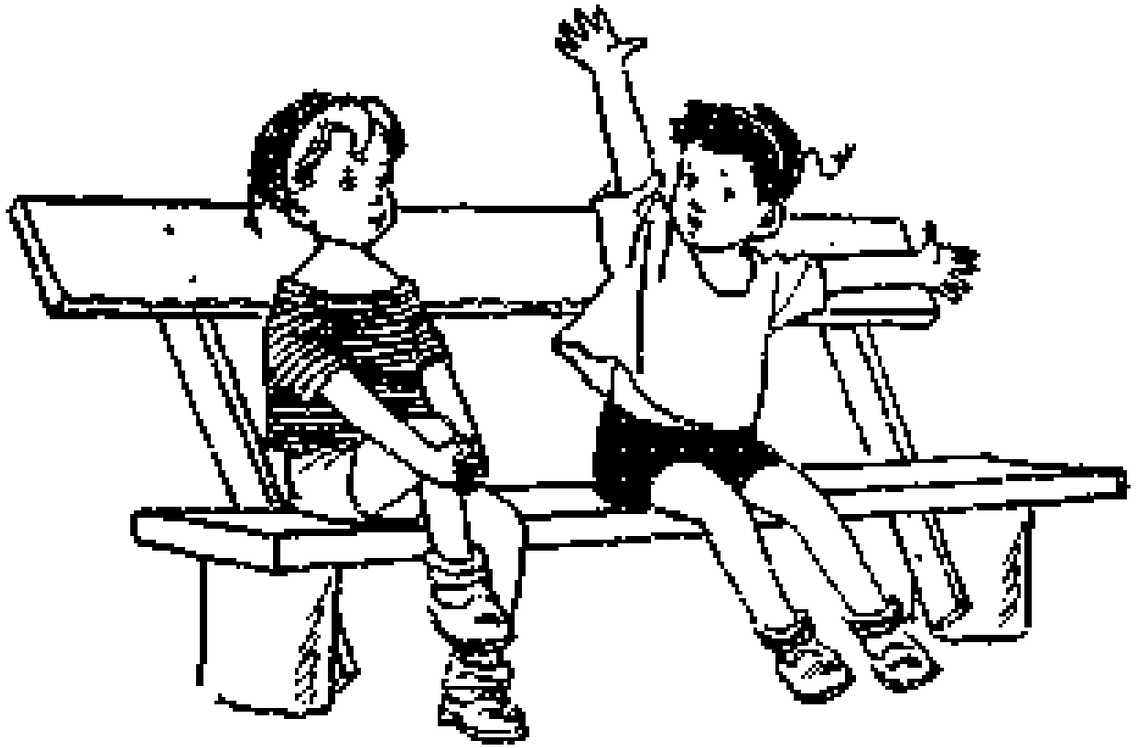

מיטיה וסטאסיק ישבו בגן על ספסל ושוחחו. אך לא שוחחו כך סתם, אלה המציאו כל מיני דברים דמיוניים והתחרו, אצל מי דמיון פרוע יותר.

- בן כמה אתה? שאל מיטיה.
- בן תשעים וחמש. ואתה?
- אני בן מאה וארבעים. אתה יודע – אמר מיטיה – הייתי קודם גדול, גדול מאוד ורק אחר כך נעשיתי קטן.
- ואני – אומר סטאסיק – הייתי דווקא קטן מאוד, גדלתי ונעשיתי גדול, אבל אחר כך קטנתי שוב. אבל עוד מעט שוב אגדל.
- ואני, כשהייתי גדול, יכולתי לעבור מעל כל נהר.
- ואני יכולתי לשחות מעבר לים!
- מה זה ים! אני שחיתי דרך אוקיאנוס.
- ואני קודם ידעתי לעוף!
- אז תראה, עוף!
- עכשיו לא יכול, שכחתי.
- ואני פעם רחצתי בים – סיפר מיטיה – ותקף אותי כריש. נתתי לו מכה באגרוף והוא תפס את ראשי והוריד לי אותו.
- לא נכון!
- אבל אמת!

- אז למה לא מתת?
- למה שאמות?

שחיתי לחוף והלכתי הביתה.

- בלי ראש?
- אכן, בלי ראש. לשם מה לי ראש?
- אז איך הלכת בלי ראש?
- הלכתי. מה? כאילו בלי ראש אסור ללכת?
- ולמה עכשיו יש לך ראש?
- שני צמח.

"המציא יפה" חשב סטאסיק. הוא מאוד רצה לגבור על מיטיה.

- ואצלי היה כך: הייתי פעם באפריקה ותנין אכל אותי.
- אתה משקר – צחק מיטיה.
- בכל לא.
- אז איך שאתה חי עכשיו?
- כי הוא ירק אותי אחר כך.

מיטיה התחיל לחשוב איך לגבור על סטאסיק. חשב, חשב ובסוף סיפר:

- הלכתי פעם ברחוב. סביב חשמליות, מכוניות, משאיות..
- אני יודע! יודע! – קרא סטאסיק – עכשיו תספר שחשמלית דרסה אתך. כבר סיפרת זאת.
- לא, אני לא על זה.
- טוב, אז שקר הלאה.
- הנה אני הולך ולא נוגע באף אחד. ממולי אוטובוס. לא הרגשתי בו ודרכתי עליו. ררר.. שיטחתי אותו כמו לביבה.
- הה-הה-הה! איזה שקר!
- לא שקר!
- איך יכולת לדרוך על אוטובוס?
- הוא היה כזה קטן, רק צעצוע. ילד משך אותו בחוט.
- זה שום דבר מוזר – אמר סטאסיק – ואני פעם טסתי לירח.

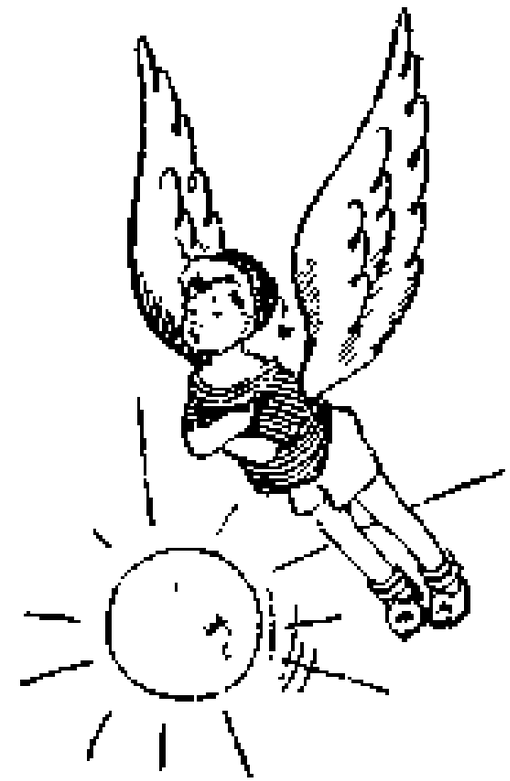

שטסת לירח!

- ודאי, טסתי!
- אז למה לא ראית כלום?
- היה חושך. הרי טסתי בלילה, בחלום.

התישבתי בטיל וכך טסתי ביקום. או-או-או! ואחר כך חזרתי. טסתי, טסתי ואחר כך בום! על הארץ.. והתעוררתי...

- אא.. הגזמת! – צחק מיטיה.
- אינך מאמין? על דברתי!
- במה טסת?
- בטיל. איך טסים לירח? כאילו אינך יודע!
- ומה ראית שם, על הירח?
- נו מה.. – נבוך סטאסיק – מה ראיתי שם? לא ראיתי כלום.
- הה-הה-הה! – צחק מיטיה – ואתה מספר
- א-א! – אמר מיטיה – היית צריך לומר מיד. ואני לא ידעתי שאתה בחלום כך..

באתו רגע הגיע איגור, ילד שכן, והתיישב על הספסל.

- איך אתם לא מתביישים?
- למה שנתבייש? הרי אנו לא מרמים אף אחד. סתם ממציאים דברים ומספרים סיפורים.
- סיפורים! גם כן התעסקות!
- אתה חושב שזה קל להמציא?
- זה פשוט מאוד!
- אז תמציא משהו.
- תכף..- אומר איגור – בקשה.

מיטיה וסטאסיק שמחו והתכוננו להקשיב.

- תכף.. – אמר איגור – אא.. ממם.. אא
- מה זה אא.. ממם?
- תכף! תנו לחשוב.
- חשוב, חשוב!
- אאא – שוב אמר איגור והביט לשמיים – תכף, תכף... אא..

- אז למה אינך ממציא? דבר! אנו רוצים לשמוע!
- תכף.. הנה! פעם הרגזתי כלב, והוא תפס אותי ברגל ונשך. הנה, נשארה צלקת.
- אז זה המצאת? שאל סטאסיק.
- לא. כך היה וכך סיפרתי.
- ואמרת שאתה יודע להמציא!
- אני יודע להמציא, אבל לא כמוכם. אתם רק משקרים, ללא תועלת, ואני אתמול, איזה תעלול המצאתי!
- איזה תעלול?
- הנה. אתמול בערב ההורים הלכו ואני ואירה נשארנו לבד בבית. אירה הלכה לישון ואני הלכתי למזנון ואכלתי חצי צנצנת מרקחת. אחר כך חשבתי: יענישו אותי, מה לעשות. לקחתי ומרחתי שפתיים של אירה במרקחת. אמא באה "מי אכל מרקחת?" אמרתי "אירה". אמא הסתכלה וראתה ששפתיה של אירה מרוחים. בבוקר אירה קיבלה עונש ואני קיבלתי עוד מרקחת. הנה תעלול.
- זאת אומרת שבגללך היא נענשה ואתה שמח – אמר מיטיה.
- נו, אז מה?
- אז אתה, איך לומר.. שקרן. זהו!
- אתם שקרנים!
- לך מכאן! לא רוצים לשבת אתך על אותו הספסל!

איגור קם והלך. גם מיטיה וסטאסיק הלכו הביתה. בדרך ראו דוכן גלידה. הם נעמדו והתחילו לחפש בכיסים ולבדוק כמה כסף יש להם. אצל שניהם היה רק למנת גלידה אחת.

- נקנה מנה ונחלק לשניים – אמר מיטיה

קיבלו גלידה על מקל.

- בוא הביתה – אמר סטאסיק – נחתוך בסכין שיהיה מדויק.
- בוא.

בכניסה

פגשו את אירה. יושבת על מדרגות ובוכה.

- למה את בוכה – שואל מיטיה.
- אמא לא מסכימה שאלך לחברות.

- למה?
- בגלל מרקחת. ואני לא אכלתי. זה איגור הלשין עלי. בוודאי אכל בעצמו והלשין עלי.
- אנו יודעים. איגור אכל. הוא סיפר לנו בעצמו.

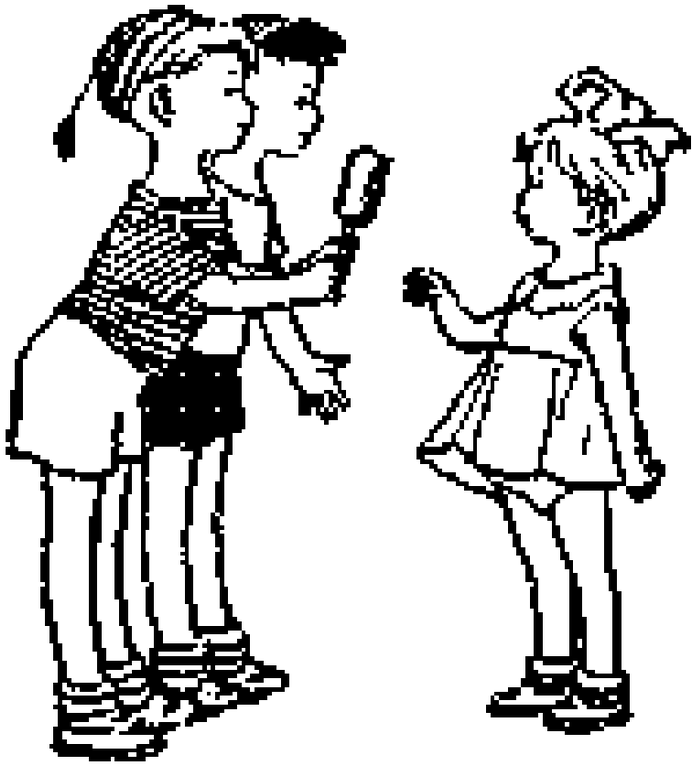

אל תבכי, אתן לך חצי מנה גלידה – אומר מיטיה.
- גם אני אתן לך את חצי המנה שלי. רק אלקק קצת ואתן לך – הבטיח סטאסיק.
- ואתם לא רוצים בעצמכם?
- לא רוצים. כבר אכלנו היום עשר מנות כל אחד – אמר מיטיה.
- מוטב שנחלק את הגלידה לשלוש מנות – אמרה אירה.
- נכון! – אמר סטאסיק – אם תאכלי את כל המנה תקבלי כאב גרון.

הם הלכו לדירה וחילקו את הגלידה לשלוש מנות.
- מאוד טעים – אמר מיטיה – אני מאוד אוהב גלידה. פעם אכלתי דלי שלם גלידה.
- מה שלא תמציא! – צחקה אירה – מי יאמין לך שאכלת דלי גלידה!
- זה היה דלי כזה קטן, קטן מאוד! כזה מניר, לא גדול מ
- כוס..